

σιμο θὰ τὸν κάνης ἐσύ, ἄλλη φορὰ νὰ μὴ σοῦ ρίχνῃ τραντάφυλλα . . . Τί στέκεσαι ; Ἐμπρός ! Φτύσε τὸν γλήγορα !
 "Ἀνοιξε τὸ στόμα σου καὶ φτύσε τὸν... Ἄν δὲν τὸν φτύσῃς, θὰ σὲ βάλω δίπλα του καὶ θὰ διατάξω νὰ φτύσῃ ἐσένα ὅλο τὸ σχολειό ! . . .

Πρᾶμμα ἀνέλπιστο, πρᾶμμα ποῦ δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ ὁ σκληρὸς ὁ δάσκαλος. Ἡ Λεϊμονιά, μὲ δάκρυα σὰν αὐλακάκια στὰ μάγουλα, προχώρησε δυὸ βήματα, καὶ μ' ἓνα κίνημα, στὸ πλάϊ τοῦ Μήτσου στάθηκε. Καλλίτερα τὸ φτύσιμο, παρὰ νὰ ρίξῃ τὸ σάλιο τῆς στὸ πρόσωπο ἐκείνου, ποῦ τῆς ἔρριξε μ' ἓνα τραντάφυλλο τὴν καρδούλα του.

— Φτυῦ σου ! θέλησε νὰ τὴ φτύσῃ ὁ δάσκαλος, μὰ τὸ σάλιο χάθηκε στὸ στόμα του. Τὰ δάκρυα τῆς τὸν πάγωσαν. Τοῦ φάνηκε σὰν ἅγιο μυστήριο. Ὁ νεῦς του ζαλίστηκε. Σὰν τὸ κερί μπρὸς στὴ φωτιά, ἡ πέτρινη καρδιά του μαλάκωσε.

Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ πλεότερο. Μία ταραχὴ μεγάλῃ αἰσθάνθηκε στὸ στῆθός του καὶ ἔτρεξε νὰ φύγῃ ἀπὸ κεῖ, μὴ θέλοντας νὰ δεῖξῃ τὰ μάτια του, ποῦταν γεμᾶτα δάκρυα.

Κι' ὁ Ἥλιος τότες ἔρριξε τῆς ὑστερναῖς ἀχτίдайς του, καὶ ἔλαμψαν τὰ πρόσωπα τοῦ Μήτσου καὶ τῆς Λεϊμονιάς, τὸ ἓνα μουτζουρωμένο καὶ τᾶλλο μὲ τὰ κλάματα.

(Βόλος, 1902).

ΓΕΩΡΓ. ΑΔΡΑΚΤΑΣ

Στὰ ξέπλεγα ξανθὰ μαλλιάκια τῆς

ΣΕ εἶδα χθὲς μὲ ξέπλεγα
 τὰ ὀλόχρυσά μαλλιά σου,
 καὶ ἦταν ἀγγέλου, ἀγάπη μου,
 καὶ τρέλα ἢ ἐμμορφιά σου.

Στ' ἀγέρι ἔδωσα φιλιὰ
 καὶ τοῦ εἶπα νὰ σ'τὰ φέρῃ . . .
 Σοῦ τὰ ἔφερε ; τὰ δέχτηκες ;
 Ποιὸς τάχα νὰ τὰ ξέρῃ.

Θ. ΚΟΝΤΟΜΙΧΑΛΟΣ